

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 8.

V četrtek 24. svečana 1853.

Tečaj VI.

Hvala Bogú
za ohranitev Cesarja.

Hvaljen bod' življenja Bog!
Si obvarval nam Očeta:
V serce smerti vsckati
Mu ni mogla roka vkleta;
Kervi žejno pa pošast
Si pravici zdal v oblast.

Nad-Te smertni nož ne smé,
O naj boljši zmed cesarjev!
Tavžent, tavžent mašnikov
Za-Te s tavžentov oltarjev
Kliče vsak dan v nebó; —
Bog gotov Te varval bo.

J.

Terpljenje Kristusovo.

IV.

Prava lepota.

„Potem so pljuvali v Njegov obraz in so ga s pestmi bili, drugi pa so mu zausnice v Njegovo lice dali in rekli: Prerokuj nam Kristus, kdo Te je udaril?“ Mat. 26. 67. 69.

Poklekнем pred Tebe, o Kristus! in Te molim zapljuvaniga in zasramovaniga zavolj mojiga zveličanja ino Te prosim, daj, de postane Tvoje zapljuvanje moje očišenje na duši in na telesu.

Kako minljivo je vse pod solncem in kako nečimerna je vsa posvetna čast in hvala, nas uči Jezus na svojim potu z oljske gore v Jeruzalem. Pred kratkimi dnevi, ko se je mestu od Jerihe bližal, so mu velike trume mestnih prebivavcov naproti perhitele in ga z veselim krikam in petjem in veliko častjo kakor Sina Davidoviga in obljubljeniga Odrešenika v mesto spremile; in zdaj bo od ravno tistih prebivavcov zvezan in vklenjen in neusmiljeno suvan kakor razbojnik v mesto peljan in prejšno čišenje se je v strašno zasramovanje spreverglo. O Jeruzalem, Jeruzalem! tako sprejemas ti svojiga Mesija in tako plačuješ ti nar večimu dobrotniku svojimu? Zato ker je tvojih zgubljenih sinov in hčer iskal, mu zdaj noge vklepaš? zato, ker je tvojim otrokam roke na glavo pokladal in jih blagoslovljal in tvoje bolnike ozdravljaj, mu zdaj roke vežeš? zato, ker ti je mir oznanoval in mir delil, ga zdaj kakor puntarja sodnikam izdajaš? Tako, o duša moja! ta svet plačuje in bolj urno, kakor luna na nebu, se spreminjajo človeške misli in serca. Danes vse od tebe govori in jutri te že nihče več v misel na vzame; danes te ljudje ljubijo in jutri

so že njih serca čisto merzle do tebe; danes te hvalijo in častijo, in jutri te že grajajo in zaničujejo. Dokler ti ljudem strežeš, so ti dobri, kadar ti njih pomoči potrebuješ, te več ne poznajo, dokler imajo od tebe kaj pričakovati, se ti uklanjajo, kadar jim nimaš več kaj dati, ti herbet obračajo, dokler se tvoje oblasti bojijo, se ti perlizujejo, kadar več oblasti nimaš, te zasmehujejo! Vse to veš, o duša moja! in si skušala že večkrat v svojim življenju, in vender nočeš od tega sveta se odtergati, in ljubiš se vedno njegovo čast in hvalo, in obračas per vsim svojim djanju in nehanju svoje oči bolj na njo, kakor na hvalo pred Bogam, in ne pomisliš, de per tem le sama sebe hudo in sicer dvakrat goljfaš: posvetna čast in hvala te bo kmalo minula, in pred Bogam ne boš našla nobeniga plačila. O perzadevaj si rajši od danes zanaprej misli sv. Franciska Serafinskiga si prisvojiti, kateri, od ljudi veliko obrekovan, krivo sojen in zaničevan, se je takole tolažil: Kaj ti je mar, kako ljudje od tebe govorijo in sodijo? Kolikor pred Bogam veljaš, toliko si vredin in ne več ne manj. Vender nikar ne očitaj, o duša moja! le kar drugim ljudem spremenljivosti, nezvestobe in nehvaležnosti, zakaj ti sama nisi trohice boljši memo njih; in ne boljši, kakor Jeruzalemljani, se zaderžiš tudi ti proti Kristusu. V nedeljo poješ svete pesmi Bogu v čast, med tednam poješ grešne pesmi hudiču v čast. V nedeljo govori tvoj jezik svete besede Kristusu v čast, med tednam govori tvoj jezik razujzdane besede in gerde kletve Kristusu v nečast. V nedeljo poslusa tvoje uho besede Kristusove, ali bolj radovedno in dopadljivo poslusa med tednam tvoje uho klafarske burke in nesposodobne besede, ki žalijo Kristusa. V nedeljo bereš svete, kersanske bukve, med tednam bereš nekersanske brezbožne bukve. V nedeljo hodiš v hišo Kristusovo, med tednam hodiš v hiše antikristove. V nedeljo klečiš pred Kristusam in ga imenuješ svojiga Boga, med tednam poklekujes pred malike tega sveta, in tvoji bogovi so: prevzetnost, lakomnost, nečistost. Iz tega spoznaš, o duša moja! de cvetno nedeljo sicer tudi ti z judi poješ Hosano Jezusu, de pa tudi veliki petek ti z njimi vred vpiješ: Križaj ga, križaj ga! — Vender ljubezin Jezusova se ne da zmagati pregreham človeškim; kakor se je namenil, gre voljno in veselo zvezan in vklenjen svojo pot v Jeruzalem in bo pred vikši duhovsko sodbo postavljen. Zdaj je prisla po besedah Jezusovih ura teme in moči peklenskih oblasti, zakaj kar so si judje po navdajanju satanovim grozovitiga in hudobniga se zmisliti mogli, so to noč in prihodnji dan Jezusu prizadjali. Zastonj so sicer vse priče in tožbe, zastonj vse obrekovanje in

zvito izpraševanje; sodniki bi radi, ali ni jim mogoče, tudi le kar sence nar manjšiga madeža nad Jezusam najti; pa ker se Sinu Božjiga imenuje, kar je v resnici od vekomaj do vekomaj, razterga hinavsko za božjo čast vneti Kajfe. svoje oblačilo, ga obsodi v smert in ga zroči straži, de bi ga čez noč varovala. Oh, ali kako varstvo je to, — peklenške pošasti bi ne mogle gerši z Jezusam ravnati! Le ene minute mu ne dajo pokoja; zasmehujejo ga in se z njim norčujejo, eni mu zakrivajo oči, drugi ga okoli ušes udarjajo in spakovaje se, pred njega poklekujajo in ga vprašajo: Ako si Kristus, prerokuj nam, kdo te je udaril? Drugi ga na vso moč s pestmi v obraz bijejo, de so od silnih udarcev zatekle Njegove oči in vse zabuhlo Njegovo lice, se drugi pristopijo in mu nesramno in zaničljivo v Njegovo nar svetejši obličje pljujejo. O prezalostin pogled, nad katerim bi se terde skale razjokati mogle! Stvari pljujejo v obličje svojimu Stvarniku, otroci svojimu Očetu, odrešenci svojimu Odrešeniku in zemeljska gnjusoba omadežva lepoto nebeško!

Poklekнем pred Tebe, o Kristus! ino Te molim zapljuvaniga in zasramovaniga zavolj mojiga zveličanja in Te ponizno vprašam: Povej mi, o moj Jezus! zakaj si hotel to strašno noč toliko terpeti in tako gerdo zasramovan in celo v svoje presveto obličje udarjan in zapljuvan biti? — Gotovo je glava s prelepim obrazom nar lepši del človeškiga telesa; pa tudi to je gotovo, de ljudje z nobenim delam svojiga telesa toliko ne greše, kolikor s tem. Kdo zamore šteti grehe, ki se storé z ušesi? Kdo zamore šteti grehe, ki se storé z očmi? Kdo zamore šteti grehe, ki se storé z usti in jezikom? Kaj pa se le bomo rekli od lepote človeškiga obraza? Nečimerne hčere Evine pregledujejo dopadljivo v ogledalu lepoto svojiga obličja, in nečimerni sinji Adamovi pobesajo na nje svoje oči in se dajo njih mičnim pogledam vjeti, in cele trope posvetnih (romantiških) pisavcov in pesnikov klečč okoli malika mesene lepote, mu zažigajo kadila in ga povzdigujejo nad zvezde in Boga v nebesih. Oh, ali ni vse meso trava, ali ni tudi nar lepši lice červam v jed perpravljen? In vonder jih je bilo in jih še bo milione in milione zavolj lepote obraza v grešne zanjke vjetih, zapeljanih in na vse večne čase nesrečnih! Ne zastoj je tedaj zapeljiva lepota v Jobovih bukvah prekleta in rečeno, „de naj smert požre lepoto kože“. In ne zastoj svari Modri: „Per nobenim človeku ne glej na njegovo lepoto; zlasti pa naj tvoje serce nikar ne poželi lepote ženske, in nikar se ne daj vjeti njenim pogledam: zakaj nečistnica še toliko ni vredna, kakor trohica kruha in vender vjame taka ženska moževo predrago dušo“. Zdaj spoznam, o Jezus! zakaj si hotel Ti to strašno noč v obličje s pestmi bit in nesramno zapljuvan biti; Ti si hotel v tem terpljenju nam pred oči postaviti, pred Bogom pa spokoriti vse grehe, ktere smo mi storili s počutki svoje glave, zlasti pa zavolj lepote obličja. Dodeli nam, o Jezus! po tem terpljenju de bomo minljivost in nečimernost mesene lepote prav živo spoznali, zavolj nje nikdar več ne grešili, temuč si k sercu vzeli besede Davidove: „Lepota kraljeve hčere je od znotraj“. In zares; čisto in nedolžno serce tudi per nar geršim obrazu in nar slabši obleki je lepši in častitljivši, kakor kraljica na svojim prestolu, ki se v zlatu in biserih bliši: nasprot pa, ako je serce gerdo in z nečistostjo ognjušeno, lice pa še tako lepo in obleka še tako zala, komu je taki človek

bolj podobin, kakor grobu, na katerim zunaj prijazno zelenje in lepe rožice rastejo, znotraj pa je polno smradu in gnjilobe. Zato tudi sv. pismo le ljudi, ki v čistosti živé, lepe imenuje, kjer pravi: „O kako lep je čist rod; večin je njegov spomin, per Bogu in ljudem je hvaljen!“ Akoravno je pa lepota človekova, ktera per Bogu hvalo in zasluženje ima, le od znotraj, ima pa vender človeško truplo tudi samo na sebi silno veliko, skrivnostno lepoto, ktere ljudje, zlasti kristjani nikdar previsoko ceniti in nikdar pregoreče ljubiti ne morejo; kaj, de ravno to lepoto le malokdo prav premišluje in še bolj redko kdo zadosti skerbno varuje! Nase truplo je namreč delo vsigamogočne roke Boga Očeta; o kako visoko bi imeli tedaj vsi ljudje ta dar božji spoštovati, kako skerbno nad njegovo lepoto čuti in ga na vsih delih in udih vsakiga tudi nar manjšiga madeža varovati, de bi ga zamogli v smertni uri zopet čistiga in neomadežvaniga Bogu Očetu nazaj zročiti! Per sv. kerstu pa so bile nase telesa v vodi in sv. Duhu vnovič očisene in prerojene, so bile na persih, v zatilniku in verh glave s sv. oljem in sv. krizmo maziljene, de so od tistih mal Bogu popolnoma posvečene, de so od vsih strani tudi od nar manjših madežev popolnoma očisene in svete; zakaj per sv. kerstu smo stopili v kervno žlahto s Sinam božjim, Jezusam Kristusam, smo postali pravi brati in prave sestre Njegove, udi našiga telesa so postali udi Kristusovi in naše telesa tempeljni sv. Duha, kteri na altarju našiga serca stanuje. O kristjan, ako to lepoto, imenitnost in svetost nad svojim telesam in nad telesam svojiga bližnjiga prav premišliš, zlasti ob urah nečistih skušnjav, gotovo bo sveti strah pred nar manjši pregrešno mislijo in željo te obšel in ni mogoče, de bi se ti kedaj tako daleč spozabil, de bi kaj nespodobniga, nesramožljiviga in pregrešniga ali sam storil ali drugim storiti dovolil! Lepo ravno to resnico sv. apostel Pavl popisuje, ker pravi: „Ali ne veste, de so vaše telesa udje Kristusovi? Bom tedaj ude Kristusove vzel in jih perdružil udam nečistnice? Nikdar ne. Zakaj ali ne veste, de kdor se derži nečistnice, postane eno telo z njo, kakor je rečeno, de bota dva v enim mesu? Kdor se pa derži Gospoda, postane en duh z Njim“. In zares; noben greh ne ogujusi telesne lepote, zlasti per kristjanah, tako hudo, kakor ostudni greh nečistosti, zato se pa tudi ta greh nar bolj očitnosti boji in se v nočno temo zakriva. In pomislimo še tudi to: ako že nam tako težko de, de se skorej sramujemo, med ljudi iti, ako se je nečisto življenje eniga zmed naše žlahte razvedilo in tako rekoč mi sramoto njegoviga greha nad seboj občutimo; oh kako mora se le nar svetejšim očem Jezusovim zaperno biti in kako Njegovo nar čistejši serce boleti, ko vidi, de Njegovi drago odkupljeni brati in sestre na zemlji z ostudno nečistostjo gerdijo lepoto svojih teles, ki so prav za prav udje Kristusovi! Lepo tudi to resnico ravno tamkej popisuje sv. apostel Pavl, ko pravi: „Bežite pred nečistostjo! Vsaki greh, ki ga človek stori, je zunaj telesa; kdor pa nečistost stori, se pregreši zoper svoje lastno telo. Ali ne veste, de so vaši udje tempelj sv. Duha, kteri je v vas, kteriga imate od Boga, in de niste vi sami svoji? Zakaj vi ste za drago ceno odkupljeni, častite tedaj in nosite Boga v svojim telesu!“ O kako strašin, kako ostudin je tedaj greh nečistosti! In ako je pravični Bog že ajdovske Sodomljane zavolj nečistosti z ognjem in žepam z nebes tako strašno pokončal, ako je pa per

kristjanu greh nečistosti tudi še greh zoper lepoto in svetost telesa Kristusoviga in božji rop nad svetostjo tempelna sv. Duha, o kako strašim mora še le tisti oginj biti, kateri je Kristjanam, ki nečisto živé, v večnim pogubljenju perpravljen! — Poklekнем tedaj pred Tebe, o Kristus! Te molim v Tvojim zapljuvanju in Te prosim: Odpusti mi vse grehe, ktere sim storil zavolj minljive lepote človeškiga telesa, pa tudi vse grehe, ktere sim storil zoper pravo lepoto človeškiga telesa ali sam nad seboj ali nad drugimi, in užgi v mojim sercu oginj sv. Duha, de Ti bom zanaprej s čistim telesam služil in z očišenim sercam dopadel.

Pred Tvojo lepoto, o Jezus! bledé
Cvetlice nar lepši in zvezdice vse;
S Teboj pa je v žlahti človeško teló,
O kak je v resnici lepó lepó!

Ob urah skušnjave resnica letá,
O človek! naj serce ti s straham navdá:
U čistosti svojo lepoto obvar,
Z nečistostjo je ne ognjusi nikdar! K—.

Podobi: Dete Jezus in sv. Alojzi.

Dovolj so sicer znane prelepe dela slovečiga malarja, našiga rojaka gospoda Matevža Langusa, čigar umetnost podobam pravo živost, in, kar je še veliko veči hvale vredno, praviga kersanskiga duha, pobožnost, ponižnost in ljubezin Božjo vdihuje (to obilno dokazuje 5 velikih in 7 majhnih za škofijsko cerkev, in veliko družih za mnogotere cerkve po Krajskim malanih oljnatnih podob, presni mal v škofijski cerkvi leta 1843. in 1844., v cerkvi na Šmarni Gori leta 1842., 1846. in 1847., in v cerkvi tukajšnih častitih očetov frančiškanov v 5 ravno preteklih letih napravljen); vender nas pa tudi veseli sporočilo, de se njegove dela tudi po bližnjim štajarskim vredno spoznajo. To se lepo razvidi iz pisma, ki nam je bilo une dni po prijatlu izročeno, in ki so ga častiti gospod Brašlovški dekan do gospoda Langusa v slovenskim jeziku bili poslali. Vredništvo bo gotovo častitim bravcam vstreglo, ako to pismo, ki našiga rojaka in njegove podobe vredno časti, s pervoljenjem gospod pisavca tukaj razglasi:

Blagorodni, mnogo spoštovani gospod!

Z velikim veseljem Vam naznanim, de sim Vaše delo pa tudi šopke in vence gospodične Cehovinske še o pravim času prejel, toliko, de se je dalo do polnočnic sv. večera vse v redu v cerkev spraviti. Kakošno veselje pa de je ta novi kiné meni in vsim mojim farmanam od deteta do starčika napravil, Vam popisati ne morem; želel bi bil, de bi Vi sami Sveti dan priča bili veselja zbraniga kardela: češ, bi bili še vso posebno zahvalo Bogú skazali za lepi dar, ki ste ga od njega prejeli — in celo pri tem delu. Obe podobi ste nam silno prijetne; pa le Dete — to tako dopade, de je vse v vanj zaljubljeno. Eni menijo, de je preveč zalo, de ga ni moč pogledati, de bi mu solze v oko ne stopile. Bodi Bogu hvala — pa tudi Vam priserčna zahvala za to preljubo Božično darilo. Ravno tako smo zadovoljni z lepim delam gospodične Cehovinske, prosim ji lepo zahvalo izporečiti, pa zagotoviti jo, de bomo posihmal te lepe robe le pri njej iskali. Tudi romi so prav prilični

in dobro pristjejo, le za podlogo nas je hudo vilo, ker smo robo še le svete bilje večerko prejeli. Prosim Tomca pozdraviti — pa opomniti, de britka martra je bila tudi naročena — pa zastonj pričakovana.

Prosim, de mi pobotni list prejetih goldinarjev, v katerim bi stalo, de ste sami, Tomic in gospodična plačani, po pošti doposlali blagovolili, ga bom dal ljubi mladini v roke, ki je ta lepi kiné v cerkev pripravila.

Vaš veliki trud za vredno napravo le slabo plačam, Vašo umetnost celo brez plačila pustim, — Vam pa k novimu letu iz celiga serca želim, de bi se za Vašo lepo umetnijo kak Mecén znašel, in storil, kar se spodobi; še bolj pa Vam želim, de Vam večna Ljubezin, ki ste nam jo v obrazu toliko ljubo pred oči postavili, se prav veliko vsih lepih in veselih let na zemlji doživeti, potem pa vse to vekomaj gledati da, ker ste vernim sercam v sveto razveseljevanje teliko ljubo izobrazovali.

Pridite vender enkrat gledat, kaj Vaša umetnija pri nas dela!

Z narvečim spoštovanjem in priserčno zahvalo v svojim in v imenu vsih farmanov se poslovim

Vaši blagorodnosti

vdani sluga

Stojan.

Brašlovce 27. grudna 1852.

Dr. Alojzi Schlör.

Kratek popis njegoviga širljenja in djanja.

(Konec.)

Bister in krepek je bil njegov duh do zadnjih dveh dni. Malo pred smertjo je sporočal hvalezne pozdravila svojimu višjemu pastirju, ki je tedaj ravno na Dunaju bil: svojimu pervimu vodniku v duhovnim življenju, zlasti je blagroval ogerskiga kneza in pervaka: duhovšino sploh je k slovesu pozdravljjal, za ktero je vselej rad po svoji moči delal in na smertni postelji je se poslednjikrat spoznal, de je mnoge res pobožne duhovne, kateri s svojim svetim stanam resnično mislijo, vedno čislal in ljubil. — Največji tolažil v bolezní mu je bilo vsakdanje obhajilo in molitev. Brevir je molil razun dveh dni pred smertjo zmiram ali sam ali s kom družim, psalme od pokore, litanije sladkiga imena Jezusa, matere Božje itd. je kej rad s prijateljsko pomočjo molil. Sicer je tiho opravljal svoje molitve in vsak dan sv. rožnikranc, in z molkam in križcam je želel tudi pokopan biti. Voljno je terpel in vedno se je bal Boga z nesterpljivostjo žaliti: pri spominu miliga Jezusa s ternjevo krono, ki ni mogel nikamor svoje glave brez največji bolečine nasloniti, se je tolažil, de ima vsaj mehko blazinico pod glavo. Zlasti je rad poslušal djanja poniževanja, ker ničesar nimam pokazati, je djal: le ubog grešnik sim in zaupam samo v usmiljenje Božje. Ponižin je bil ves čas svojiga življenja, ponižin zlasti na smertni postelji. Duhovin, čigar spovednik je Schlör bil, pride nalaš v mesto, še zadnjikrat vidit svojiga duhovniga očeta in od njega blagoslov prejet; ali ponižni bolnik ga ni hotel poprej blagosloviti, dokler ga ni bil duhovin blagoslovil na njegovo prošnjo. Poslednja dneva je bil njegov duh ves v Bogu zamaknen; predzadnja noč je kot v sanjah poskušal premišljevanje od duhovske dostojnosti najpred nemsko, po tem latinsko se pripravljaje, v kratkim

ž njimi nebeščane razveseliti. Zadnjo noč, ko njegov prijatelj, karmelit, pri njem čuje, ga želi na enkrat ob treh zjutraj viditi. Le malo se spregovorilo in njegove poslednje besede so bile: „*Mea merita mereor, sed confido in merita Christi.*“ — „*Tukaj ni miru, ni pokoja*“. Zaspal je mirno v Gospodu, obrnjen v sveti križ. 2. listopada, na vernih duš dan, proti poli štirih zjutraj. Vse je sveti strah obsel pri njegovi smerti, in v kolikim spoštovanju in v kaki časti so ga sploh imeli duhovski in deželski, moški in ženske vsih stanov, so očitno pokazali v neznanim številu spremljevalce ranjega trupla na grobiše k sv. Petru, kjer so ga slovesno pokopali. Desiravno ga ni več na svetu, vendar živi med nami po svojih krepkih spisih, in slovel bo po prerobenju duhovskega življenja in po tem katoliškiga ljudstva. „*Reformatio cleri praecedat reformationem populi.*“ so njegove besede. In če se to njegovo priserčno hrepenenje vresniči, ga bojo še pozni vnuki blagrovati vživaje sad, kteriga je on po milosti Božji v vertu Gospodovim vsejal: Bog mu daj večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti. — Kdor prav premisli besede sv. Križostoma, ki pravi: „*Non temere dico, sed ut affectus sum, ac sentio, non arbitror, inter sacerdotes multos esse, qui salvi fiant, sed multo plures, qui pereant* —“ se pač čudil ne bo, de je ranjki bil vseskozi tolikanj skerbni za svoje in svojih duhovnih bratov posvečevanje in zveličanje. — *Kot svilla luč je praričniqa pot.* — Preg. 4, 18. M.

Ogled po Slovenskim.

Iz Gorice. Sveti Pavel je kristjanam svojih časov priporočal, naj za vse ljudi, posebno pa za svoje duhovske in deželske poglavarje in oblastnike goreče molitve k Bogu pošiljajo. To opominovanje apostelnovo so kristjani vsak čas zvesto izpolnivali, kakor zgodovina dovoljno spričuje, in ga tudi izpolnjujejo do današnjega dne. In kako bi ne molili Boga za kersanske in tako dobrotljive vladarje, kakor jih po posebni milosti Božji že od davnih časov imamo, ker so nekdanji kristjani prvih časov še celo za take vladarje goreče Boga prosili, ki so bili ne le samo neverniki, ampak celo njih naj hujsi zatiraveci! — Zatorej so pa tudi naše cerkve vselej navadno napolnjene s pobožnimi molilci, kadar se n. p. na cesarjev rojstni dan slovesno opravlja služba Božja, in Bogu milostivimu Očetu nekervava daritev svete maše za blagor premiliga našiga cesarja obhaja. Pobožni Goričani niso v tem nikoli za drugimi zaostali, svojimu ljubljenu vladarju s celim srcem vdani in nepremakljivo zvesti, kakor spričujejo tudi prigodbe poslednjih prekucijskih let, so v vsaki priložnosti to svojo zvesto vdanost očitno razodevali. In ako je že kdo kej dvomil nad tem, kar pravim, ta se je mogel danes (19. svečana) ob enajsti uri zjutrej prepričati, kako in kaj prebivavci tega našiga čedniga in prijazniga mesta v tej zadevi mislijo. Strah in groza je bila sinoči vse dobromisleče Goričano obsela, ko je žalostna novica po telegrafu iz Dunaja do nas prišla, de je neka brezbožna roka se prederznila se nad našiga premiliga cesarja stegniti in ga raniti, ali ob enim si mogel tudi brati na vsakim obličju serčno radost, ko se je povedalo, de je tisti hudobnež vjet, in de se preljubeznjivimu vladarju našimu ni veliko hudiga zgodilo. In oh! kako je bila dans velika cerkev, akoravno je delavnik, napoljena s pobožnimi Goričani, ki so urno vsak svoje delo popustili, de so v Božjo hišo pritekli, se iz celiga serca

Bogu zahvalit za ta neprecenjeni dar, de nam je predrago življenje našiga tako ljubljeniga svitliga cesarja milostivo ohranil in obvaroval! — Pri sveti maši, katero so naš Prevzvišeni knez in nadškof slovesno odpevali, in po kateri je bilo pravevo Rešnje Telo izpostavljeno in Te Deum zapet, niso bili samo vsi deržavni, vojaški in drugi častniki, uradniki in vsi v očitnih in ne-očitnih službah postavljeni možje, vsa dahovšina in vsa šolska mladina, ampak tudi mestnjanov vsih stanov in vsake starosti je bilo toliko, de se je vse terlo. Milo se je zares vsakimu domoljubu pri sercu delalo, ko je vidil, s koliko gorečnostjo in pobožnostjo so vsi za zdravje in blagor svojiga ljubljeniga cesarja molili; vidilo in bralo se je živo ginjenje vsakimu na obrazu; k čemur pa ni malo pripomogla tudi izvrstna godba in milo v serce segajoče petje, vojeno od našiga rojaka gosp. Pirca, ki je bilo za to priložnost kakor nalaš napravljeno in umetno sostavljeno. — Bog usliši mile in serčne prošnje in molitve, ki smo jih dans k Bogu pošiljali, in ohrani še dolgo dolgo v blagor celiga širokiga avstrianskiga cesarstva drago življenje premiliga *Franciška Jožefa* vkljub vsim hudobnim kovarstvom njegovih priseženih sovražnikov in nasprotnikov vsega reda in cele Kristusove neveste! Teržan. *)

Iz Ljubljane. Iz zanesljiviga vira vemo, de so naš Milostljivi knez in škof vjencu Svojih velikoserčnih dobrih del nov biser pridjali poslavlši visokocastitimu gospodu Vincencju Vovku 10.000 goldinarjev v napravo dveh novih podfar ali lokalij na Metliškem.

*) Gosp. Andrej Pavlič, namestni drugi katehet v Ljubljanskih začetnih šolah, pride za kaplana v Zatičino, in gospod Jožef Aliančič, namestni kaplan v Smedniku, ostane tam za praviga kaplana.

Misionsko. Gospod misionar Dovjak je unikat med drugim pisal, de jim težko gre za bukve, in de bi mu bilo prav ljubo, ako bi se mu moglo kej taciga poslati, p. 1 Evangelij, Nebeške rože, in še kake pobožne bukve („*Erbauungsbuch*“) — Ako bi kak prijatelj ali dobrotnik imel kej taciga oddati, bi dobro storil. Bi prosili, kmalo. —

Stežica. V nekakih šestih tednih je prvi natis, 2000 iztisov, ves pošel. V malo dneh bo drugi natis na svitlu, kteri bo po zunajni podobi nekoliko izličen in z nekterimi detinskimi pesmicami pomnožen.

Razgled po kersanskim svetu.

Avstriansko. Sploh znana je strašna pergodba, de je 18. tega mesca o poli ene popoldne neki ogersk šivarsk delavec, Libeny iz Stolniga Beligrada, našiga svitliga cesarja Franciška Jožefa na sprehodu s kuhinskim nožem naletel in jih umoriti hotel. Pa dobrotljiva previdnost Božja je mahljej odnesla, de so bili le ranjeni na glavi, in ni nevarnosti za njih predrago življenje. Bog jih še veliko veliko let ohrani!

Iz Gradca. V god razglašenja Gospodoviga je gosp. zdravnik Moric Beuk zakrament sv. birne prejel. Njegov oče, brat in sestre so bili že ene leta popred v katoliško cerkev sprejeti.

Iz Dunaja se piše, de so sveti oče Mariini družbi v razširjanje katoliške vere v srednji Afriki ravno tiste odpustke in duhovne dobrote dodelili, kakor francoski družbi v razširjanje katoličanstva. — Tudi se govori, de bo Mariina družba prihodnjo jesen več ljudi in potrebnih reči v Hartum poslala.

*) Za omenjeni popis priljudno prosimo.

Vred.